

האומר פרק ששי גיטין

הא א ב ג מ"י פ"ב
מה' גירושין הל"ז
סג עשין ג טו"ע א"ע
ס"י קב סע"י ד וע"ש
במ"מ ובכ"מ:
ד [נוש"ע חו"מ סימן סו
סעף א']:
ה [מ"י פ"י מה' גירושין
הט"ו סע"פ א"ע סימן יב
סעף א']:

מוסף רש"י

אוצר בלום. מינס הרבה
מעורבין צמחה יחד
(רשב"ם ב"ב נח. ושם:
ב"ב). משנת ר' אליעזר
בן יעקב קב ונקי. קב.
מזה קטנה. כלומר
במקומות מועטים הוא
מכר במשנה או בצריחה,
ונקי. כלל מקום שמכר
הלכה כמותו (יבמות טו.
וכו"מ ערובין סב. ובבברות
טג). משנה היינו נמי
בבב"מ א' ומשם הכי ק"ל
ב"ב. וכן נקטנו ב"ב
בבב"מ א' (רשב"ם ב"ב
בבב"מ א'). ר' יוסי נמוקו
עמו. טעמו. נס וקו. דבר
שכר כקו המשקולת (ערוכין
א). טעמי ראויות מציא
לו כלל מקום (שם יד).
לדבר זה. לומר לא יקמו
שזו שדה זו מן הלוקח וכן
העד של גט לא יחא את
האשה (יבמות כה).
הדרן עלך האומר

כיון דאמר מר. לקמן בשמעתין גבי אמרו לסופר וכתבו ולפלוני
ופלוני וחתמו כשר הגט אצל לא תעשה: לא שניהא. הלכך לא
גזרינן. ושמאל לית ליה דרבי ירמיה דאמר חתם סופר שנינו אלא
כתב סופר וחתם עד כדאמרין בהמגש (לקמן דף פו:). ולא מוקי לה

לשנים תנו הרי אלו יכתבו וחתמו דברי ר' מאיר ויש לומר דלר' מאיר
כיון דחתם סופר פסול הו"ל כאומר אמרו לסופר וכתבו וחתם חתמו
והרי אלו יכתבו היינו יחמומו ואם תאמר אכתי היכי קמני הרי אלו
יכתבו וחתמו לכתחלה למאי דאמר בסמוך א' הא נמי כשר ולא תעשה

אמרו לסופר ויכתבו ולפלוני ופלוני ויחתמו
ומשום כיסופא דסופר חיישי ומחתמי חד
מהנך שהדי וסופר בהדייהו ובעל לא אמר
הכי כיון דאמר מר כשר ולא תעשה בן
בישראל לא שכיח וליחוש דילמא אמר להו
לבי תרי אמרו לסופר ויכתבו ואתם חתמו
ואולי הנך משום כיסופא דסופר ומחתמי ליה
לסופר בהדי חד מינייהו ובעל לא אמר הכי
אמרי הא נמי כשר ולא תעשה הוא הניחא
למ"ד כשר ולא תעשה אלא למ"ד כשר
ותעשה מאי איכא למומר אלא רבי יוסי
א"תרי אמר ושמאל סבר לה כוותיה בחדא
ופליג עליה בחדא גופא אמר שמואל אמר
רבי הלכה כרבי יוסי דאמר מילי לא מימסרין
לשליח אמר לפניו (ר"ש ברבי מאהר שר"מ
והנינא איש אונו חולקין על רבי יוסי מה
ראה רבי לומר הלכה כר' יוסי אמר לו שתוק
בני שתוק לא ראות את ר' יוסי אילמלי ראותו
נמוקו עמו דתניא א' איסי בן יהודה היה מונה
שבחן של חכמים ר"מ חכם וסופר ר' יהודה
החכם לכשירצה ר' מרפון גל של אגוזין ר'
ישמעאל א' חנות מיוזנת ר"ע אוצר בלום ר'
יוחנן בן גוריון קופת הרוכלים רבי אלעזר בן
עזריה קופה של בשמים א' משנת ר' אלעזר
בן יעקב קב ונקי ר' יוסי נמוקו עמו רבי
שמעון טוחן הרבה ומוציא קימעה תנא
משכח קימעה ומה שמוציא אינו מוציא אלא
סובין וכן אמר ר"ש לתלמידיו בניי שנו
מדותי שמדותי תרומות מתרומות מידותיו
של ר"ע גופא אמר לשנים אמרו לסופר
ויכתבו ולפלוני ופלוני ויחתמו אמר רב הונא
אמר ר' כשר ואלא תעשה זאת בישראל
אמר ליה עולא לרב נחמן ואמרי לה רב
נחמן לעולא מאהר דכשר אמאי לא תעשה
זאת בישראל א"ל חיישינן שמא תשכור עדים
ומי חיישינן א' והתניא עדים החתומין על ישרה
מקח ועל גמי יאשה לא חשו חכמים לדבר זה
מעשה לא עבדי דבורא קאמרי אמר לשנים
אמרו לסופר ויכתבו ואתם חתמו רב הסדא
אמר כשר ואלא תעשה רבה בר בר חנה אמר
כשר ותעשה רב נחמן כשר ולא תעשה
רב ששת אמר כשר ותעשה רבה אמר כשר
ולא תעשה רב יוסף אמר כשר ותעשה
ואיכא

ומתוך רבינו תם דמשום דאמר לשלשה
שהוא לכתחלה ב נקט האי לישנא
דיכתבו וחתמו אי נמי הכי קאמר
אם צאו לקיים שליחותם יכתבו וחתמו
אפי' דיעבד לא אמרי לאחריני ועבדי
דמעשה אפי' לכתחלה כגון בשעת
הדחק: **אמר** דסופר ויכתבו
ולפלוני ופלוני ויחתמו. לא דמי לעד
מפי עד דהני מילי כששמעו מפי
עדים שפלוני לוח מפלוני מנה שלם
נמסרה עדות לאלו המעידים אלא
צפני הרשעים אצל כחן עיקר עדות
לא נמסרה אלא לאלו והרשעים הם
שלוחי הצעל שמנה לאלו לעשות לה
גט: **א' שביחא**. פירש דקונטרס
לשמואל אית ליה צפ' צתרא (לקמן דף פו:
דכתב סופר ועד שנינו ואתא אפי'
כרבי מאיר ומכל מקום נריך לומר
נמי אלידיה דלא שכיחא דמתחילה לא
הקשה אלא מכח דלא מסתברא דפליג
שמואל אדר' ירמיה ורב חסדא:
חכם אבשירצה. יומר מר"מ
ודילמא ר' מאיר חריף
ומקשה ור' יהודה מתון ומסקי' וכו'
האי גוונא אמרינן בסוף הוריות
(דף טז.):

חנות מיוזנת. לשון מזון ואית
דגרסי מוזינת לשון זיון:
ב' ארוב. בקונטרס גרים צמ"ס כמו
פיו בלוס ורגליו מבולמות
בבב"מ (מ:). ואית (מ) דגרסי צמ"מ א'
כמו בצראשית רבה (פ' כ"ח) משל
למך שהיו אורחותיו בלוס א' ותתמוין
ומעורבין א': **דיבורא אמרי**
מעשה א' עבדי. והא דאמרין
סוף פרק ב' דיבמות (דף כה:). גבי
מיאנה או שחללה צפניו יאשה מפני
שהוא צ"ד ופריך בגמרא טעמא דצ"ד
הא צי תרי לא והתניא עדים החתומים
על שדה מקח ועל גט אשה לא חשו
חכמים כו' ומאי קושיא לשיני דיבורא
אמרי מעשה לא עבדי כדאמר הכא
דהתם לא הוי אלא דיבורא שאומר
שמיאנה או שחללה ויש לומר כיון
דהתם על ידי דיבורא א' נגמר הדבר
שע"י כך ניסת לשוק מעשה גמור
חשיב ליה אצל הכא אינן נגמר על
ידם ואינו אלא דיבור צעלמא:

הדרן עלך האומר התקבל
ואחריו מדרש ואחריו אגדה נתן לבו לחזור עליהן ולגורסן עד שהיו (א' סדורין צפיו ולא אמר אלמוד מוקרא לעצמו מדרש לעצמו אצל כשנעשה
חכם גדול עשה כל התורה מטבעות סידר מדרש סיפרי וסיפרא לדין ושנאן לעצמן לתלמידיו והלכות לעצמן ואגדות לעצמן. ונראה בעיני
אוצר בלוס סגור מסגירות לדין מחילות (א' מחילות כמו שעושין בתיבות גדולות ליתן חטין מכלן שעורין מכלן עדשים מכלן כמו פיו בלוס
ורגליו מבולמות בבב"מ (דף מ:). קלוש"א צע"ז: **קופה הרוכלים**. מפרש התם (א' מה רוכל זה שצא לעיר שאלין ממנו אפרסמון עמך
אומר הין פליטון עמך אומר הין קנמון עמך אומר הין כך נכרך אדם לשאל דבר במקרא משיבו וכן בגמרא וכן במדרש וכן
באגדה. ואין שבה זה דומה לשל ר"ע שנתן לבו מחילה ולמד הכל מצולצל ואח"כ סדרן: **קופה של בשמים**. דומה לקופת הרוכלין אלא שהרוכל
מתוך שאומנתו לכך מרכה מיניו יותר וקושר כל אחד בצרור לצדו להיות מוזמן לשואלו: **קב ונקי**. (א' לא לימד הרבה כשאר חכמיו אלא מה
שאומר בבית המדרש נקי הוא שהלכה כמותו לעולם: **טוחן הרבה**. שנה הרבה: **מוציא קימעה**. מפרש ליה: **הנא משכח קימעה**. מתלמודו:
ומה שמוציא אינו מוציא אלא סובין. מה ששכח מתלמודו לא שכה אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: **שנו מודפי**. למדו תורתם:
שמדפיס סרומוס ספרותם של ר"ע. שחמתם ותרמתם מתוך עקרי משניותיו של ר"ע והיינו צריכה אחר צריכה: **שמה סקור**
עדים. לכך שיאמרו בשם צעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: **לא חששו חכמים לדבר זה**. מאחר שמכירין חתימתן לא חשו לומר שקר
חתמו: **מעשה לא עבדי**. שיחתמו שקר או יעידו שקר: **דיבורא עבדי**. אומר לאחריים לעשות והאחריים סבורים שהצעל ציוה: **ואסם**
הסומו. דליכא למיחש שמא תשכור כיון דאין חותמין אלא אם כן שמעו מפי הצעל עצמו: **ולא תעשה**. גזירה הא אטו הא: **ואיכא**

(א) ס"א ר' ישמעאל ב"ר
יוסי, (ב) אבות דר' נתן
פ"ח ע"ש כמה שנינו,
(ג) [בשפתה שפתו הוא
ראש המדברים. ערוך ערך
מכס], (ד) [פי' פירוש הערוך
ערך מות], (ה) [יבמות מט.
ס: בבב"מ כג: ערובין
סג:], (ו) [ערובין נא.
בבב"מ לז:], (ז) ברעבין
גורם רבי ע"ש, (ח) יבמות
כה: (ט) מכלל עד הסוף
נוסף ע"פ מהרש"ל ועי'
רשב"א ופי' הר"ן בדעת
רש"י, (י) [בערובין נא.
פד"י נמוקו נס וקו דבר
ישר כקו המשקולת],
(יא) בשמ"ק: ק' היה נכרך
אדם ללמוד מפי מיד היה
מוזמן, (יב) בשמ"ק
ערובין, (יג) בשמ"ק
מפסקות, (יד) [אבות דר'
נתן פ"ח], (טו) דפדרי לא
הרבה תלמוד כשאר חכמיו
אצל מה, (טז) [נע' חופת
צ"מ קב: ד"ה בלמא],
(יז) [נע' רב"ש צ"ב נא.
ד"ה לאזר וכו']:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה חכם בו' וכו'
האי גוונא אמרינן בו'. ע'
תשובת רב"מ סי' כג:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ושמאל
וכו' דלי כחובי כחב דין
הוא הא כחב:

לעזי רש"י

קלוש"א [קלוש"א].
מדרים.

מוסף תוספות

א. אמר לשנים אמרו
לסופר ויכתבו ואתם
חתמו.
ב. דבשלשה ליכא
למגור מיד. מוס' הלא"ש.
ג. אוצר בלוס, מיני
הרבה מעורבין בתוכה
ביחד. רשב"ם צ"ב נא.
ד"ה לאזר. ד. מכו
סגורים. מוס' הלא"ש.
ה. כשמעידים שקר.
מוס' יבמות כה:

עין משפט
גד מצוה

כא א מיי פ"ט מה"כ
גירושין ה"ו כי סמך
עשין ג טוש"ע א"ח
קב סעי' ז וס"י קמ"ח סעי'
כ"ב:
כז ב מיי שם הל"ז סמך
שם טוש"ע א"ח ע"י ס"י
קב סעי' ט:
כח ג מיי שם הל"ח
טוש"ע שם סעי' י"א:
א ד מיי שם פ"ב הל"ד
[והט"ו] סמך שם
טוש"ע א"ח ע"י ס"י קב
סעי' א:
ב ה מיי שם הל"ז
טוש"ע שם סעי' ה:
ג ו מיי פ"ב מנ"ל דעת
הל"ז וה"ל ד טו:

מי שאחזו קורדייקוס ואמר כתבו
גמ לאשתי לא אמר כלום.
ואפי' אמר כתבו ותנו:
כרכה בסודריה. משום
לאשכח זיה טעמא
דחירא הוא דעבד הכי והגמרא לא
פירשו עד לנסף:

דלמך

ואיכא דאפיך להו: אמר לעשרה כתבו
גמ: ת"ר "אמר לעשרה כתבו גמ ותנו
לאשתי אחד כותב על ידי כולם כולכם
כתובו אחד כותב במעמד כולם הוליוכו גמ
לאשתי אחד מוליד ע"י כולם כולכם הוליוכו
אחד מוליד במעמד כולם איבעיא להו מנה
אותן מהו רב הונא אמר מנה אינו ככולכם
ר' יוחנן משום ר' אלעזר דמן רומה אמר רב
פפא ולא פליגי הא דמנה כולהו והא דמנה מקצתייהו * אמרי לה להאי
גיסא ואמרי לה להאי גיסא אתקין רב יהודה בגיטא דכולכם כתובו או
כולכון או כל חד וחד מינכון חתומו או כולכון או כל תרי מינכון אובילו
או כולכון או כל חד וחד מינכון אמר רבא זימנין דגאזי ליה לדיבוריה ואמר
כולכון ולא אמר כל חד מינכון ואתי לאיפסולי אלא אמר רבא יכתובו
כל חד מינכון חתומו כל תרי מינכון אובילו כל חד מינכון:

הדרן עלך האומר

מי ישאחזו קורדייקוס ואמר כתבו גמ לאשתי לא אמר כלום אמר כתבו
גמ לאשתי ואחזו קורדייקוס וחזר ואמר לא תכתבנו אין דבריו האחרונים
כלום ה'גשתק ואמרו לו נכתוב גמ לאשתי והרכין בראשו ב' בודקין אותו
שלשה פעמים אם אמר על לאו לאו ועל הן הן הרי אלו יכתבו ויתנו:
גמ' מאי קורדייקוס אמר שמואל דנכתיה חמרא חדתא דמעצרתא וליתני
מי שנשכו יין חדש הא קמ"ל דהא רוחא קורדייקוס שמה למאי נפקא
מינה לקמיעא מאי אסותיה ב' בישראל סומקא אגומרי וחמרא מרקא אמר
אביי א' אמרה לי אם לשימשא בת יומא כוזא דמאי בת תרי יומי ס' סיכורי בת
תלתא יומי בשרא סומקא אגומרי וחמרא מרקא לשימשא עתיקתא ליתי
תרנגולתא אוכמתי ולקיעה שתי וערב ולגלחיה למציעתא דרישיה
ולותביה עילויה וננחיה עילויה עד דמיסך ולגנחות וליוקום במאי עד
צואריה עד דחליש עלמא עילויה ולימוד ולסליק וליתבי ואי לא ליכול
כרתי ולגנחות וליוקום במאי עד צואריה עד דחליש עלמא עילויה ולימוד
ולסליק וליתבי לשימשא בישראל סומקא אגומרי וחמרא מרקא לתלגא
בישראל שמינא אגומרי וחמרא חייא רב עמרם חסידא כי הוה מצערין ליה בי
ריש גלותא הוו מגנו ליה א' אתלגא למחר אמרו ליה מאי ניהא ליה למר
דליתו ליה אמר הני כל דאמינא להו מיפך אפכי אמר להו בישראל סומקא
אגומרי וחמרא מרקא אייתו ליה אינהו בישראל שמינא אגומרי וחמרא חייא
שמעה ילתא ומעיילה ליה לבי מסותא ומוקמי ליה במיא דבי מסותא עד
דמהפכי מיא דבי מסותא והוו דמא וקאי בישריה פשיטי פשיטי רב יוסף
אימסק בריחיא רב ששת אימסק בכשורי אמר יגדולה מלאכה שמחממת
את בעליה א"ל ריש גלותא לרב ששת מ"ש לא סעיד מר גבן א"ל דלא
מעלו עברי דחשידי אאבר מן החי א"ל מי יימר אמר ליה השתא מחוינא
לך א"ל לשמעיה זיל גנוב אייתי לי חדא כרעא מחיותא אייתי ליה
אמר להו אהדרמו לי הדמי דחיותא אייתו תלת כרעי אותיבו קמיה אמר
להו הא בעלת שלש רגלים הואי פסוק אייתו חדא מעלמא אותיבו קמיה
אמר ליה לשמעיה אותביה נמי להך דידך אותבה אמר להו האי בת חמש
רגלים הואי אמר ליה אי הכי ליעברו קמיה ב' (שמעיה) דמר וליכול א"ל
דחנא חמתא גששיה ושקלה כרכה בסודריה לבתר דאכיל אמרי ליה

פסקי רי"ד

אמר לעשרה כתבו [וחנן]
גט לאשתי א' כותב ושני'
חותמן רכ' אמר להם כל
שנים מכס כתבו ותנו גט
לאשתי. אבל אם אמר
כולכם כתבו קפידא הוי
שריח לכותה בפני כולן
וא' כותב וכולן חותמין
ואם מת אחד מהן הרי הגט
בטל שלא נתקיים תנאו:
ת"י אמר לעשרה כתבו גט
לאשתי אחד כותב על ידי
כולם. פ' לא צוה להם
לחותמו אלא לכותבו
בלבד כולכם כתבו א'
כותב במעמד כולם פ'
בהסמכת כולן שכולם
ידעו כשיכתבו: והוליוכו גט
לאשתי אחד מוליד ע"י
כולם כולכם הוליוכו אחד
מוליד במעמד כולם. פ'
לא דמא ברייתא למונח'
דבמתני' צוה אותם בין על
הכתובה בין על החתונה
משום הכי תנן אחד מהן
כותב ושנים חותמין ואם
אמר כולכם א' כותב
(ושנים) [כולכם] חותמין
אבל הברייתא מיירי כגון
שלא צוה אותם אלא
בכתובה הגט והוא רוצה
אח"כ להחתימו: איבעיא
להו מנה אותן מהו רב
הונא אמר מנה אותם אינו
ככולכם ר' יוחנן משום ר'
אלעזר אמר מנה אותם הוי
הוא ככולכם אמר רב פפא
ולא פליגי הא דמנה כולהו
הא דמנה מקצתייהו אמרי
לה להאי גיסא ואמרי לה
להאי גיסא והילך בדבנין
לחומרא בין מנה כולם בין
מנה מקצתם אותם שמנה
ככולכם דמי: אתקין רבא
בגיטא כתובו כל חד מנכון
חתומו כל תרי מינכון פ'
אובילו כל חד מנכון פ'
כשמצוה הבעל במעמד
אנשים כתבו גט לאשתי
התקן שיאמר כך כתובו
כל חד מנכון חתומו כל
תרי מנכון אובילו כל חד
מינכון גיירה שבא יאמר
כולכם ויתבטל הגט משום
הכי מלמדין אותו שיאמר
כן:

סליק פירקא

מי שאחזו קורדייקוס
ואמר כתבו גט לאשתי לא
אמר כלום אמר כתבו גט
לאשתי ואחזו קורדייקוס
וחזר ואמר אל תכתבוהו
אין בדבריו האחרונים
כלום:

ואיכא דאפיך להו: אמר לעשרה כתבו
גמ: ת"ר "אמר לעשרה כתבו גמ ותנו
לאשתי אחד כותב על ידי כולם כולכם
כתובו אחד כותב במעמד כולם הוליוכו גמ
לאשתי אחד מוליד ע"י כולם כולכם הוליוכו
אחד מוליד במעמד כולם איבעיא להו מנה
אותן מהו רב הונא אמר מנה אינו ככולכם
ר' יוחנן משום ר' אלעזר דמן רומה אמר רב
פפא ולא פליגי הא דמנה כולהו והא דמנה מקצתייהו * אמרי לה להאי
גיסא ואמרי לה להאי גיסא אתקין רב יהודה בגיטא דכולכם כתובו או
כולכון או כל חד וחד מינכון חתומו או כולכון או כל תרי מינכון אובילו
או כולכון או כל חד וחד מינכון אמר רבא זימנין דגאזי ליה לדיבוריה ואמר
כולכון ולא אמר כל חד מינכון ואתי לאיפסולי אלא אמר רבא יכתובו
כל חד מינכון חתומו כל תרי מינכון אובילו כל חד מינכון:

הדרן עלך האומר

מי שאחזו קורדייקוס. שם שדיה
השולטת כששמה יין הרבה
מגיטו: לא אמר כלום. שאין דעמו
מיושבת: נשפסק. לאו אשאחזו
קורדייקוס קאי אלא אדס שנעשה
אלס מחמת חולי: הרקין. הטוה. ויט
שמים מתרגמינן וארכין שמיא
(טהלים יח): צודקין אוסו. דצברים
אחרים שואלין לו דברים שהוא ראו
להשיב עליהן א' אס ראו דעמו מיושבת
שמרמו על משוגת לאו הרכנה
שדך צני אדס להרכין על לאו ועל
הין הרכנת הין שלשה פעמים לכל
אחד כותבין ונותנין אס מרכין על
הגט הרכנת הין: **גמ'** נכסיה.
נשכו כלומר ששמה הימנו והרגיש
צו: **רוחא.** שד י' האוחז על ידי כך:
לקמיעא. שמשיעין זה אט הרוח
צשמו: **סומקא.** כחוש: **מרקא.**
מוזג צמיס הרבה: **לשמשא** צם
יומא. חולי שאחזו מחמת חוס צו
ציוס: **כוזא דמיא.** ישמה: **סיכורי.**
הקזת דס צקין: **סומקא.** כחוש:
עסיקא. מימיס רציוס: **למליעסא**
דרישיה. דחולה: **דחליש** ליה **עלמא.**
פג לבו: **ולימוד.** ישוט כמו נחית
צר י' אמוראי (צ"ב דף ע"ד): **לשמשא**
בשרא סומקא כו'. **כדלמר:** **לסגנא.**
חולי שאחזו מחמת צנייה: **חייא.**
צלל מציגת מיס: הוו **מלערי** ליה.
העצדים מפני שהיה חסיד ופרוש
ומחמיר עליהן צניסורין: **ילסא.**
אשת רצ נחמן והיא צת הנשיא ואשת
א' (איש) כולכם:

גליון הש"ס

גמ' אמרי לה להאי גיסא.
כעין זה צ"ב דף מצ ע"ב
וש"י:

הגהות הב"ח

א' רש"י ד"ה בודקין וכו'
להשיב עליהם לאו או הן
ואס ראו דעמו:

לעזי רש"י

אמינישטרייזון. מנת
בשר מבושל.

פסקי רי"ד (המשך)

נכתבו גט לאשתך והרכין
בראשו בודקין אותו ג'
פעמים אם אמר על לאו
לאו ועל הן הן הרי אלו
יכתבו ויתנו. פ'
קורדייקוס הוא רוח רעה
השוה על האדם ששותה
יין מגיתו ומפני זה לא
אמר כלום שהוא משוגעם
הוא ואינו עומד על דעתו
ואם מתחילה צוה ואמר
כתבו גט לאשתי ואח"כ
אחזו קורדייקוס וחזר
ואמר אל תכתבוהו אין
בדבריו האחרונים כלום
ולא בטלה שליחותו:
ונשתק לאו אמי שאחזו
קורדייקוס קאי אלא אדם
שאלם מחמת חולי ועומד
על דעתו ואם אמרו לו
נכתבו גט לאשתך והוא
הרכין והטה להם בראשו
סימן (הוא) שמתרצה
בדבר בודקין אותו ג'
פעמים בדברים אחרים אם
משיב על לאו לאו ועל הין
הין על דעתו הוא עומד
וסומכין בהרכנת ראשו
וכותבין גט לאשתו: